

Heti Üzenet

A Pécsi Baptista Gyülekezet lapja

IMAGONDOLATOK,

HÁLAADÁS, EMLÉKEZÉS

Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. Zsolt 126,3

Szeptember utolsó hetében, amikor elkezdtem ezt az írást, az jött elém az Áhítatban három egymás utáni napon: „**Ne vágyj többre, mint amid van, hanem légy hálás azért, ami már a tiéd! - Oszd meg, amiért hálás vagy, és az másokat is hálaára indít majd! – Légy hálás, értsd jól múltad, és tekints a jövő felé!**”

Isten gondviselését tapasztaltam meg eddigi életemben is. Ezt nem csak az elmúlt évre mondom, hanem életem minden évére. 14 éves voltam, amikor Jézus hívásának engedtem és elfogadtam őt. Ez már 55 éve történt. Életemben voltak nehéz napok is, több betegség is próbára tette hitemet. A családom, a testvériség imatámogatása, Isten könyörülő szeretete segített a gyógyulásomban.

Korábban, mint gyülekezetvezetőnek nemcsak az életem és családom felelőssége volt előttem, hanem a gyülekezeti szolgálatom hűsége is. Mindaz, amit végeztem, örömet adott nekem. Ilyen volt a Gyülekezeti Házunk építése is. A negyven évvel ezelőtti eseménye-

ket nem lehet kitörölni egy ember életéből. Idősek, középkorúak és a fiatalok közös munkavégzése összekovácsolt bennünket. Itt nem csak a férfiakra gondolok, hanem a nőtestvérekre is. Jó volt a szorgos munkavégzés közben is asztalhoz ülni, hálaadó szívvel Istent dicsérni.

Hálaadással emlékezek azokra, akik már nincsenek közöttünk, de a kezeik munkáját dicséri az épület. Név szerint nem akarok megemlíteni senkit, nem akarok névsort ké-

szíteni. Volt, aki éjszakai munka után jött, volt, aki innen ment dolgozni a munkahelyére, de sokan a szabadságukat töltötték itt munkával a pihenés helyett. Az akkori idő most már elképzelhetetlen. Összefogás egy jó célért, a környezetünk felé példamutatással, ami csodálatot keltett. 1984. október 13-án történt meg Imaházunk, templomunk ünnepélyes átadása. Hálás vagyok azért, hogy e negyven évben végig a gyülekezet tagja lehettem. Énekelhettem az énekarban, 34 év óta előljáró lehetek, és mint avatott diakónusként, később presbiterként is részt vehettem, illetve szolgálhatok ma is a gyülekezet vezetésében. Hálaadás van a szívemben, hogy a nagy családom is itt élhet a gyülekezetben. Isten csodát tett, mert gyermekeim visszajöttek Pécsre. Naponta örülhetek a kis unokámnak, Máténak, és segédkezhettek a két lányom ház felújításán is. Jó látni az Óvodában is a sok gyermeket, akik között még munkát végezhetnek. A negyven év áldásait nehéz lenne felsorolni. A legnagyobb ünnepeink között ott voltak a bemerítések, és a gyermekbemutatók is. Istennek legyen mindezekért köszönet és hála.

Nem szabad azonban elfeledkezni a gyülekezetünk 135 éves múltjáról sem. 1889. augusztus 29-én történt az első bemerítés az Ürög melletti kis patakban az éjszakai holdfénynél. Innen számítják a Pécsi Gyülekezet megalakulását. Ez is egy hosszú időszak, Isten vezetése által. Ezért is

hálás a szívem. Hittel tekintek a jövő elé is, hiszem, hogy Isten kirendeli új lelkipásztorunkat és vezeti továbbra is a gyülekezetet.

Imagondolat: Lássuk meg azokat a csodákat, amit az Úr közöttünk végzett! Hálaadással emlékezzünk Isten gondviselő szeretetére! Kérjük Isten áldását az előttünk álló időszakra, a lelkipásztor kérdésében is!

Bondor Jenő

ISTEN TÖKÉLETES IDŐZÍTÉSE

Az elmúlt 8 hónapban nagyon nehéz időszakon mentem keresztül, mégis hálával tudok visszatekinteni, mert újra és kézzelfogható módon megtapasztalhattam: jó és hűséges az Úr, - és mint eddig mindig, - most is mellettem volt.

Az év elején egy állami tulajdonú társaság első számú vezetőjeként meg kellett hoznom egy súlyos döntést, amiről tudtam, hogy egyet fog jelenteni szeretett munkám és a nagyszerű kollégáim elvesztésével.

Tudtam, hogy az elrendelt feladatra adott nemleges válaszzal szembe kerülök majd a felsővezetéssel, de a szívem mélyén biztos voltam benne, hogy lesz, ami lesz, fel kell vállalnom ezt a konfliktust.

Hogy elhatározásomban el ne gyengüljek, egy példabezédekbeli ígéretbe kapaszkodtam, amit rövidesen ki is ragasztottam a számítógémemre, hogy mindig szem előtt legyen.

Az igevers így szól: **„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolkodj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Péld 3,5-6”**

A családom tudja talán a legjobban, mennyire szeretek a magam eszére támaszkodni, éppen ezért nekem nagyon nehéz a megoldást Másra bízni, elengedni, letenni.

Június 30-ig szólt ügyvezetői kinevezésem, azonban a felsővezetés nem talált addig a napig megfelelő embert a helyemre, így kérték, hogy augusztus 31-ig maradjak a pozícióban. Fenntartott iskoláink támogatásának biztosítása érdekében igent kellett mondanom, de ekkor már álláskereső voltam.

Életemben először kerestem munkát. Furcsa érzés volt 57 évesen önéletrajzot írni és regisztrálni egy álláskereső oldalra, de június közepén végre rászántam magam, hogy feltöltssem az adataimat a munkát keresők listájára. Július elején meg is jelent egy olyan pályázati lehetőség, amelyre erősen megdobbant a szívem, így azonnal jelentkeztem is rá. Aztán teltek a napok, hetek, de jelentkezésekre nem érkezett visszajelzés. Szinte biztos voltam benne, hogy az állás meghirdetése csak formális, és az már betöltésre került, így csak sóvárogtam utána, de nem reménykedtem már benne.

Mindeközben jöttek sorban állásajánlatok, de mind olyan gazdálkodás jellegű munkakörök voltak, amelyekről inkább szabadulni szerettem volna, mert tudtam, hogy azok legtöbbször sok-sok túlórával, évvégi hajrával járnak. Be kell vallanom, július végére már egyre többször úrrá lett rajtam a csüggedés, miközben a régi munkámat is próbáltam elengedni mély fájdalommal a szívemben.

Augusztus 2-án, éppen a születésnapomon érkezett egy értesítés az állásközvetítőtől, hogy a hön áhított munka-

hely megnyitotta, sőt le is töltötte az önéletrajzomat. Tudtam, hogy ez még nem jelent semmit, de mégis kisütt a nap a felhők mögül. Végigfutott bennem egy érzés, hogy **„ezt biztosan Te intézted így, Uram”**, és újra reménykedni kezdtem; ha letöltötték, akkor talán be is hívnak. Azt is láttam azonban a rendszerben, hogy egyre csak nő a pozícióra jelentkezők száma, ami ekkor már 49 fő volt.

Aztán megint hosszú csendes napok, hetek jöttek és velük együtt a kételyek: **„Kellek én még egyáltalán valakinek ennyi idősen? Ha én lennék a munkáltató, biztosan egy fiatalabb munkatársat keresnék, nem egy nagymamát...”** A kiragasztott igevers átmenetileg megnyugvást, békességet adott, - **... bízzál és ne a magad eszére... ismételtetem**, - de vészesen közeledett az a nap is, amikor az utódomnak át kell majd adni mindent és végleg lezárul az a szép időszak, folytatás pedig nincs.

Augusztus 16-án megcsörrent a telefon, majd egy kedves hang megkérdezte, hogy aktuális-e még a jelentkezésem, és hogy be tudnék-e fáradni egy interjúra. Boldogan mondtam igent, és izgatottan vártam a kijelölt napot.

Az interjúm nagyon jól éreztem magam annak ellenére, hogy a velem szembe ülő vezetőséget is magába foglaló 7 tagú bizottság és a terem elrendezése inkább egy álmvizsgára emlékeztetett, mintsem egy állásinterjúra. Rengeteg kérdést kaptam, szinte be sem fejeztem az előző választ, már jött a következő kérdés, és csak úgy elröppent az interjúra szánt egy óra. Végül azzal bocsátottak el, hogy két héten belül értesítenek majd a döntésről.

Megint reménykedni kezdtem, de amikor kijöttem, és láttam, hogy a folyosón már izgatottan várakozik a következő, legalább húsz évvel fiatalabb jelentkező, újra jöttek az aggodalmaskodó gondolatok: **„biztosan egy fiatalabb munkatársat keresnek, nem egy nagymamát...”**

És újra csend és várakozás. Eltelt egy hét, lassan lejárt már a második hét is, visszajelzés nem érkezett. A régi munkakör átadása előtti nap reggelén, a reggeli közös kávézás közben már elsírtam magam, és sírva panaszkodtam Ervinnek, hogy az interjú óta nem érkezett semmi visszajelzés, no meg egyébként is holnap tépik ki a szívemet a helyéről. Ő meg csak mosolyogva kinézett az újság mögül és azt mondta, ne aggódj, biztosan téged választanak. Hát ezt ebben a helyzetben elég nehéz volt elhinni, így nagyon megterhelt szívvel mentem be utoljára dolgozni.

(folytatás a következő oldalon)

Ő AKKOR IS VELEM VOLT, Ő AKKOR IS VELEM LESZ

Munkaidő vége felé érkezett egy e-mail, melyben a leendő főnököm egy nagyon kedves hangvétellű levélben kérte, hogy hívjam fel vagy adjam meg a számom, amin el tud érní. Arra a következtetésre jutottam, ha nem engem választottak, akkor ezt egy udvarias levélben, további sok sikert kívánva szokták közölni, és nem kérnek visszahívást.

Remegő kézzel pötyögtem be a levélben szereplő számot. A vonal végén egy mosolygó hang nagy örömmel közölte, hogy engem választottak a pozíció betöltésére, és szeretettel várnak egy egyeztető megbeszélésre.

Ezt követően olyan dolgot tettem, amit addig soha; örökönyekkel a szememben futottam végig a hivatal hosszú folyosóján azt hajtogatva, hogy „**köszönöm, köszönöm, köszönöm**”, majd megnyugtattam a kollégákat, hogy minden rendben van, nem kell hívniuk a mentőt!

Micsoda időzítés!!!

Másnap teljes belső békességgel ültem a tárgyalóasztalhoz, mosolyogva adtam át a stafétát utódomnak, és a legnagyobb örömmel segítettem neki az indulásban.

A Mennyei Atya jól tudta, hogy mi volt a szívem vágya, - ha el is felejtette volna, naponta emlékeztettem rá -, de rendesen próbára tette a hitemet. Mégis elmondhatom, hogy az elmúlt 8 hónap nehézségei nem voltak hiábavalóak: erősebb hitet, szorosabb kapcsolódást Hozzá és végtelen **HÁLÁT** eredményeztek a szívemben! Ő akkor is velem volt, amikor a teher elviselhetetlennek tűnt, és bár tudtam, hogy nem hagy magamra, mert megígérte, hogy nem fog, nem értettem mégsem a hosszú csendeket, a várakoztatást.

Mostmár mindent tisztán látok: amikor azt gondoltam, hogy minden remény elszállt, akkor mutatta meg mindig, és az utolsó pillanatban, hogy Ő minden felett Úr, csak én vagyok kishitű. Sajnos ez nekem már nem volt új lecke, hanem ismétlés sokadjára. A végsőkig elment, hogy ezt újra megláttassa velem, pedig már az elején megmondta:

„Bízzál Bennem teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!

Minden utadon gondolj Rám, és Én egyengetni fogom ösvényeidet.”

Szommer Viola

HÁLA AZ ÉN URAM

TÖKÉLETES IDŐZÍTÉSÉÉRT!

Budapestre utaztam egy kedves munkatársam (Ida) délutáni temetésére. Találkoztam felnőtt lányaival. Velük gyermekkorukban barátkoztam meg. Dilemmáztam: részt vegyek még a gyülekezeti megemlékezésen is és reggel utazzam vissza Pécsre, vagy még este utazzam haza. Uram arra készítetett, hogy aznap utazzam haza. Huszonhárom óra előtt érkeztem meg egy kellemes utazást követően otthonomba. Furcsa jelenséget észleltem: a vízöblítő tartály kívül csöpögött. Aláhelyeztem egy kis edényt, majd másnap szakembert hívtam. A szerelő megállapította: megrepedt a régi tartály. Ki is cserélte.

Elgondolkoztam.

Ha nem hallgatok mindentudó jó Atyámra, és csak reggel indulok útra, abban az esetben kedves szomszédjaim reklamálása fogadott volna. Az éjjeli órákban ugyanis az alattam lakókat leáztattam volna.

KÖSZÖNÖM, URAM, hogy TE MINDENT TUDSZ!

Köszönöm, hogy akkor repedt meg a tartály, amikor hazaérkeztem!

TÖKÉLETESEN HANGOLTAD ÖSSZE AZ ESEMÉNYEKET!

CSAK RÁD SZERETNÉK HALLGATNI MINDENBEN!

ÁMEN!

Vágó Angéla

CSENDES NŐI ELVONULÁS 2024.

Idén először vettem részt a nőtestvérekkel a szokásos elvonuláson, ami ebben az évben Orfűn kapott otthont. Pénteken délután értünk oda a szállásra, ahol szorgos nőtestvérek már el is kezdték a vacsora előkészítését. A szállásunk területén nagy kert, pingpongasztal és tűzrakóhely is volt, amit a pénteki jó időnek köszönhetően jól ki tudtunk használni. A tüzet körbe ülve sütögettünk és fogyasztottuk el a bőséges vacsorát. Padányi Anna vezetésével egy jó hangulatú játékban vehettünk részt, melynek célja az volt, hogy kicsit jobban megismerjük egymást. Sötétedés után a tágas és szépen feldíszített konyhában kiscsoportokban beszélgethettünk olyan kérdések mentén, melyek lehetőséget adtak személyes hitéletünk, megtapasztalásaink, küzdelmeink és örömeink megosztására.

Szombaton hűvös és esős időre virradtunk, ez azonban nem vette el a kedvünket. A jóleső reggeli torna és körmasszázs után ismét bőségesen terített asztal mellett fogyaszthattuk el a reggelit. Miután mindenki tiszteltét tette a kávéfőző háza táján, elkezdődött a délelőtti program. Lombosné Andi interaktív módon osztotta meg a gondolatait a „Szeretet ára” címmel, melynek során arról elmélkedtünk és beszélgettünk, hogy mi is az első szeretet, és miképpen tudjuk gyakorolni a másokkal, de leginkább Istennel való kapcsolatunkban. A tartalmas beszélgetés után Göblné Sziszi moderálásával három testvérnő életébe nyerhettünk bepillantást: Göblné Zsember Kitti, Némethné März Anikó és Rauschné Jóföldi Magdi őszintén és tabuk nélkül nyíltak meg előttünk.

Úgy gondolom, hogy mindenki számára tanulságos volt örömeikről és nehézségeikről hallani. A jó hangulatú ebéd után egy kis pihenés következett, mialatt Han-

na kreatívan kialakította a helyiségekben az eső miatt fedél alá kényszerülő imaséta állomásait. Ennek kezdetén a Jézus és tanítványai életéről szóló népszerű sorozatból (The Chosen) néztünk meg egy részletet, ami elindíthatta és Istenre terelhetette a gondolatainkat. Ezután egy gondosan összeállított kis munkafüzet segítségével járhattuk végig az állomásokat, melyek a hívő életünk különféle kihívásait, dilemmáit és örömeit jelképezték. Megható volt látni, hogy mindenki elmélyül, elcsendesedik, időt tölt Istennel, mégis mindeközben egymáshoz is közel vagyunk.

Az imaséta vége felé a még csöndes konyhában gyülekező testvérnők közül sokan tollat ragadtak és a gyönyörűen összeállított, mindenkinek névre szóló csomagjába kedves üzeneteket, bátorításokat csempészték. A délután lezárásaként megoszthattuk egymással azokat az élményeket, gondolatokat, melyek által épültünk a hétvége során. Örömeinkre az eső is elállt, így még egy őszi sétára is sor került a vacsora előtt. Szombat este már többen hazautaztunk, azonban tizenhárman másnap még az Orfűi-tó körül kirándultak egyet a hétvége lezárásaként.

Nagyon jó élmény volt az, hogy több korosztály is együtt lehetett, hiszen jobban megismerhettük egymást és épülhettünk a közösség által. Öröm volt megélni a jó hangulatot, az összetartást, a nehézségek megosztását, terhek hordozását. **Hálás vagyok Istennek a szervezőkért, az áldott alkalomért, és köszönöm minden nőtestvérnek a szeretetet, amivel körülvettek.** Remélem, jövőre újra megélhetjük ezt a felemelő és építő közösségi élményt!

Nagy Lenóra Izabella

HETI PROGRAM

Okt.13. Háládó Nap, 40 éve nyitott ki imaházunk
Délelőtti szolgál Macher Tivadar 9:30 óra
Délutáni Istentisztelet 17:00 óra
Okt.17. csütörtök Online Bibliaóra 18:30 óra

HAVI PROGRAM

Okt.20. Istentisztelet 9:30 óra
Okt.27. Istentisztelet 9:30 óra
Nov.03. Úrvacsora és Idősek Vasárnapja 9:30 óra
Meghívott lelkipásztor: Dr. Kovács Géza

Istentisztelet előtt imádkozás a Kuckóban 9:00 óra